

Spjata s konikleci

Seděla jsem na lavičce a dýchala čerstvý svěží jarní vzduch. Bylo mi krásně. Všechno kolem se začínalo pomalinku probouzet po dlouhé zimě. Všechno, včetně konikleců. Krátila jsem si čas pozorováním těch fialových kvítků kvetoucích za plotem kousíček ode mě. Zatím jich nebylo příliš, ostatní ještě dostatečně nepošimraly paprsky sluníčka, kterému se letos zatím moc nechce svítit. Venku ještě nebylo kdovíjak teplo, ale některé odvážné květinčky přesto otevřely svoje květy. Všimla jsem si jedné, drobnou, jak leží docela zmačkaná na zemi. „Ach, co ti to ti lidé udělali,“ vstala jsem, abych se ujistila, zda je jí ještě pomoci. Našlapovala jsem opatrně, abych neublížila i dalším květinčkám. Pomalu jsem kvítek narovnávala a opřela o kámen. Nebyl utrhnutý, ale zašlápnutý. Bylo mi ho líto. Byl by to krásný květ, kdyby lidé neignorovali zákaz vstupu ve snaze si udělat nejlepší fotku. Pomalu jsem odcupitala zase na cestu, abych nějaké neštěstí nezpůsobila ještě já. Usmála jsem se při představě, že by se ta kytička uzdravila a příště zářila na trávníku vedle ostatních. Pak už jsem ucítila ruce na svých ramenou a vřelý dech. „Tak tady tě mám. Ani květinice bys neublížila.“ Otočím se a políbím svého přítele. I když je mi už docela zima, a to jsem venku asi půl hodiny, jeho polibek mě naplní teplem, jaké je snad jen ve vysokých pecích. Obejmu ho kolem krku a on nahmatá moji ruku. Nasměřuji ho na chodník, ať neublíží květinčkám a spolu vyrazíme na procházku. Celou cestu, co spolu mluvíme o všem možném, pozoruji ty krásné květy. Už aby jich rozkvetlo víc.

O čtyři roky později:

Nemůžu se zbavit dojmu, že mají koniklece v mém životě nějakou speciální moc. Byly snad u všeho, co se mi v životě stalo. Narodila jsem se na jaře a už na první procházku mě máma vzala právě sem, do chráněné oblasti nad našim domem. Tehdy jsem jejich krásu ještě neuměla ocenit. Chodit jsem se naučila taky tady, tatínek mě tehdy objal a řekl, že by pro mě natrhal všechny koniklece světa, kdyby nebyly chráněné. O dva roky později jsem se tu pak učila jezdit na kole, za plotem samozřejmě. Táta už v té době pomyslně koniklece trhal někomu jinému. Našel si jinou ženu a založil s ní novou rodinu. Nejspíš své dcerce a synovi říkával to samé, co mě. První rande jsem měla taky zde. Tehdy jsem zachraňovala ten nebohý zašlápnutý kvítek, který se k mému štěstí zbáboral. Co už ale zbráborat nešlo, byl náš vztah s tím klukem. Byli jsme malý a nevěděli, co to láska je. Já tehdy zažila první rozchod a jako místo pláče jsem si vybral louku plnou konikleců. Chtěla jsem, aby tu byl můj táta a chránil mě před podobnými kluky, ale byla jsem tu jen já, slzy a fialové květy.

V průběhu života jsem tu zažila spoustu krásných, ale i nehezkých chvil. Kamarádka mi tu oznámila, že je v šestnácti letech těhotná, což doteď nevím, do jaké kategorie zařadit, spadla jsem a zlomila si ruku, našla si nového přítele a vzala ho sem, rozešla se s novým přítelem a šla plakat sem. Bylo toho tolik, že se koniklece staly něco jako mojí součástí. Pevným bodem, který tu každé jaro bude. Něco, na co v mém chaotickém životě můžu spolehnout. Něco, co i přes stovky lidí, co tu denně prošli, bylo jen moje. Jako by kvetly, aby mi bylo lépe. Jen já dokázala skutečně ocenit jejich krásu.

Položila jsem svoji hlavu do měkké trávy. Přes slzy jsem viděla jen fialové tečky, ale věděla jsem, že tu se mnou jsou. Byly tu, když už tu nebyl táta a já ho moc potřebovala. A teď tu jsou, i když rakovina vyhrála a vzala mi i maminku. Jsou tu a na rok vykvetou zas.